Popis druhů

Rys je největší evropský představitel kočkovitých šelem. Charakterizuje se štíhlým tělem, nadýchaným ocasem zakončeným černým koncem a trojúhelnikovými ušima zakončenými dlouhými tmavými štětičky. Charakteristické jsou lícní chlupy prodloužené a utvářející licousy.

Rozměry a hmotnost dospělých rysů jsou variabilní a závisí na pohlaví jedince. Délka těla dospělých rysů je od 70 do 130 cm (bez 16-18 cm ocasu) u výšky měřené v zádech dosahující cca 65 cm. Tělesná hmotnost dospělých jedinců se pohybuje v rozmezí od 12 do 32 kg[1)] (Okarma a Schmidt 2013). Rys má charakteristickou vnitřní stavbu těla, která zajišťuje velkou pružnost potřebnou pro pronásledování oběti a sílu ke sražení kořisti.[2)] Dlouhé a masivní končetiny s širokými tlapami jsou výborně přizpůsobené k přemísťování se v hlubokém sněhu. Rys je zvířetem našlapujícím na prsty. Přední končetina má 5 prstů, zadní 4 prsty. Srst je hustá a hedvábná o vynikajících izolačních vlastnostech. Zbarvení rysa je velmi variabilní. U jednotlivých jedinců se mění od světle do tmavě hnědého zbarvení. Vyskytují se jak formy intenzivně skvrnité, tak celkově zbavené skvrn.

Mezi rysy, které se vyskytují v Polsku se upozorňuje na velmi výrazné rozvrstvení pokud jde o zbarvení těla. Jedinci, kteří žijí v severní části Polska (často definována jako nížinná populace) mají ve většině plavé zbarvení, zbavené skvrn na hřbetě a bocích těla. Jedině na nohách jsou viditelné jemně označené skvrny a proužky. Poukazuje se na to, že stejnorodé zbarvení rysů z nížin vyplývá pravděpodobně z jejich omezené genetické variability. Zatímco představitelé karpatské populace se charakterizují velmi zřetelným strakatým vzorem tvořeným různorodým tvarem skvrn a pruhů (Okarma a Schmidt 2013).

Zrakový orgán je dobře vyvinutý. Rysi vidí stereoskopicky a dokážou jako i jiné kočkovité zvířata dokonalé odhadnout vzdálenost od okolních objektů. Stavba očí zajišťuje velmi dobrou schopnost

vidět v noci, a za velmi slabého osvětlení, i když zraková ostrost je omezená. Předpokládá se, že podobně jako u domácí kočky škály zvuků, které slyší rys dosahují dokonce i 60-70 kHz (Okarma a Schmidt 2013). Umístění uší a dovednost změny jejich postavení, umožňují precizní určení směru zdroje zvuku a zároveň zvyšují smyslovoucitlivost. Čich je používaný hlavně během sociálních chování toho dravce.

Rysi se živí výlučně masovým pokrmem a proto mají přizpůsobivé vlastnosti zubů (redukovaný počet zubů – 28 trvalých) a trávící soustavu (jednoduchá a krátká).